

Aquells nois ho tingueren difícil. Després de molts anys, ens ho recorden encara. No tots tingueren la sort d'en Diego, al qual el futbol obrí les portes d'una vida còmoda, tot i no cobrar grans fortunes, puix l'Espanyol tampoc les podia pagar, i menys en aquells temps de penúria.

La majoria d'aquells joves escalencs escolliren Barcelona, cap i casal de Catalunya, per cercar-hi una col·locació. La majoria s'hi quedaren per formar-hi una família i allà feren arrels, que mai més arrancarien.

Però el nexa amb l'Escala, el poble que els veié néixer i créixer enmig de moltes dificultats –guerra civil inclosa– és inesborrable. A mesura que els mitjans de locomoció privats s'han posat a l'abast de tothom, els períodes llargs d'absència s'han anat escurçant i, en molts casos, són pràcticament difosos. Però el simbolisme, gairebé sempre, d'aquesta Festa que anem a celebrar de l'Escalenc Absent es va mantenint i sempre és ocasió que els més allunyats de l'Escala es tornin a sentir a casa seva fruit de la festa que tot el poble els ofrenarà.

Ricard Guanter

En Diego Castellà posant amb l'equip de l'Espanyol, al camp de Sarrià, instants abans de començar un partit. Es el dretà dels quatre que es troben ajupits. Recordem que jugava d'extrem esquerra.